

Je těžké nestranně popsat koncert kapely, která se vám moc líbí. Když jej popíšete v barvách růžových, leckterý čtenář vás pošle do háje po podjatost. Čtenář navnaděný si zakroužkuje datum příštího koncertu v kalendáři, navštíví jej, v lepším případě se jeho očekávání vámi popisovaných pocitů a zážitků naplní, v horším případě nenaplní a pošle vás tamtéž o to razantněji.

V pátek 9. června 2006 jsme se sešli v břevnovském Kaštanu se skupinou [My3.avi](#) na pravidelném jarním koncertě. Usadili jsme se v útulném sálku v patře, a se vzpomínkou na krásný podzimní zážitek před téměř devíti měsíci, jsme se těšili na koncert s překvapeními, jak slibovala pozvánka. My3.avi - Honza Špalek, houslistka Klárka Housková - Houslová,

Jedna z hostů My3.avi, Monika Ječmínková

foto: Tomáš Mayer ©

baskytarista Kuba Vlachynský a pánové z rytmické sekce Honza Výborný a Jíra Horecký, hráč na trubku, pikolu a kompjútr - za tu dobu "porodili" spoustu koncertů, nové písničky, v Českém Krumlově počali CD, divácký úspěch v cyklu Ozvěny Zahrady jim letos přinesl pozvání od Michla Juppa Konečného na Zahradu do Náměště na Hané. Ale také, jak jsme nedávno na FOLKtime.cz psali, pomohli uspořádat sbírku na kytaru pro Veroniku z dětského domova. Na jejich koncertech nečekejte ve výhradně vlastních písničkách třeskutou srandu, ba naopak, přesto vás po celou dobu provází pocit uvolnění a souznění, a dostaví se i pověstné mrazení. Pro ten páteční by se hodil název jedné ze zásadních písní Honzíka Špalka: Veselá melancholie.

Pětadvacet skladeb koncertu rozdělili jako vyučování dvěma malými přestávkami (pro kapelu) a hlavní přestávkou pro výměnu látkovou všech. Sugestivní píseň *Margo* o tajemném městě v nás již tradičně program otevřela a vnesla do sálu soustředěné očekávání.

Koule na noze

, textem možná nejkratší, byla i jakousi hymnou zmiňované sbírky pro Veroniku:

Vždy když vzhlédnu k obloze/ vždycky zapomenu/ že mám kouli na noze/ že mám v cestě stěnu/ Proč se mě jen rozum můj/ drží jako klíště/ Říká: Tak se vzpamatuj/ a vzlítneš možná příště

. Hluboce pravdivý a všem srozumitelný text Kamily Balcarové - Šebkové, na melodii, jaké

My3.avi umějí psát, s jímavou předehrou Jírovy trubky. Zásah jako hrom!

Odlehčení a hravost přišly vzápětí v kolovrátkové verzi *Pocitové*, jedné z nejstarších písní na repertoáru nebo v "lidové moravské"

Spadnul jsem do vody

. Samozřejmě, že prezident planety

Juppiter

, road movie

Autem po polích

, vodvaz

Volume Vohul

, pravá kovbojská

Kauboj Džou

, s laskavým nadhledem

Tramprská

, smířená

Odcházím

- ten večer postupně zazněly a potěšily. Také nechyběla trojice písní - retro

V kůži Oldřicha Nového

, hořce milostná

Mastur a Bace

(čti bejs) i "cikánská ukolébavka" odpočítaná "ráz, dvě, čí, štyží"

Černý půlměsíc

jako připomínka loňského trojnásobného Portovního úspěchu v Ústí a Jihlavě. Z rodu

My3.aviovských vlastních lidových písní je i baladický příběh o lásce a další zásah večera

Janko a Katarína

. Ačkoliv repertoár My3.avi má hudebně mnoho vrstev, myslím, že "lidovky" si zaslouží zvláštní pozornost. Proč? V době, kdy mnohé mladé kapely v dobré víře a někdy i z nedostatku vlastního repertoáru posbírají lidovky z různých koutů, opatří jej rockovým aranžmá a osekají jádro sdělení na pouhá slova a rytmy, uprostřed Prahy existuje kapela, která dokáže porozumět podstatě folklóru a napsat a podat "lidové" písničky v uvěřitelné a čisté formě. Přesně tak, jako to uměli bezejmenní autoři a muzikanti, kteří se potřebovali vyzpívat z radostí i trápení, tak jak je život přinášel, a dokázali písničkou chytit za osrdí. I My3.avi je hrají chlopni, jak říkají, a jak je to i nepřeslechnutelně znát.

V první malé přestávce zazpíval Honza Špalek sám s kytarou *Veselou melancholii*, píseň která jej prý nejlépe charakterizuje, a pak pozval dvanáctiletou slečnu

Moniku Ječmínkovou

, pravidelného hosta koncertů. Zazpívala s Honzíkem dva duety, "lidovku"

Pohádková

a

Tvář

(?). Monika je přírodní talent s neobvykle vyzrálým hlasem, možná, že zatím neumí dát závažným textům odpovídající výraz, ale příležitost zpívat a zrát své ovoce dříve nebo později jistě přinese.

Konec hlavní přestávky ohlásili *Klárkou* od Chinaski, diváci se spořádaně usadili na židle a zastihli Honzu Výborného, an si čte v knize. Výzvě z publika o přednes nahlas opravdu vyhověl a odrecitoval jeden odstavec. A s knihou trávil čas při vroucném vyznání

Kulíškoví

, má tam jen jeden úder na činely. Honza spolu s Jírou jsou takoví nenápadní vzadu, ale stále happy a stačí, aby na sebe mrkli, učinili posunek, gesto a je o úsměv na tváři postaráno. Nikoliv ale v nejsmutnější a nejdepresivnější písni

Sebevrah

(v té, kterou mi letos v únoru na iFOLKJAMUu My3.avi věnovali). Ačkoliv jsem optimista z donucení, píseň se mi začíná líbit, protože, jak přece zpívá Jarek Nohavica:

Dokud se zpívá, ještě se neumřelo

. Zpěvačka

Bára Koubová

byla druhým milým hostem večera. Znáte ji z dua s Patrikem Henelem, vloni si z Jihlavy odvezli dvě Porty. Bářin výrazově bohatý líbezný projev jsme si nejdříve užili v písni

Blackbird Fly

Pavla McCartneye z Brouků a pak v něžném milostném duetu s Honzíkem s názvem

Jsem s tebou naplněn(a) štěstím v míře daleko přesahující obvyklý předěl

. Výjimečná symbióza by si zasloužila častější opakování.

Druhou malou přestávku si vybrala paní učitelka Klárka Housková pro svou žačku, třeačku **Aničku Beránkovou**

. Anička, v kroji a s houslemi, hraje na ně půl roku, zahrála

Trávu

(a asi nechápala, co je na tom názvu tak veselého),

Když jsem plela len

, to už ji druhými houslemi podpořila pančelka a nakonec nebojácně s celou kapelou

Vletílo ptáčka do moje fujáry

. A vysloužila si obrovský aplaus. Ano, příležitost si zahrát či zazpívat na koncertě máte i vy, milí avi. Přihlaste se. Pak už se přiblížilo finále se závěrečnými písněmi, mnohonásobným poděkováním za přízeň a třemi předávkami, z nichž ten poslední

Koncert končí

,

děkujeme

jsme si zazpívali na rozloučenou společně všichni.

?a vzlítneš možná příšte

Napsal uživatel Džexna

Úterý, 27 Červen 2006 04:00

Podzimní koncert byl možná hravější ve smyslu kostýmního dotvoření a početnější na hosty, jarní byl o poznání komornější, ale opět přinesl silný zážitek. Každá písnička obsahuje sdělení, pocit, se kterým se ztotožníte, něco vám připomene nebo vás přiměje se usmívat, zamyslet či zasnít a stáváte se v duchu názvu kapely součástí koncertu. Cítíte intenzivně, že kapela hraje pro vás a ten báječný pocit ve vás přetrvává ještě dlouho po doznění posledních tónů. Myslím, že tentokrát nemluvím jen za sebe, podle odezvy z publika jsem přesvědčena, že ostatní asi to vnímali podobně.